

De kracht van de natuur

Victoria Karlova

Victoria Karlova komt uit Oekraïne en is lid van Leeskring Tulp in Barneveld. Als onderdeel van het leren van de Nederlandse taal zijn alle deelnemers van de leeskring gevraagd een eigen verhaal in het Nederlands te schrijven. Victoria schreef dit mooie verhaal over de kracht en de stilte van de natuur.

Het was een rustige herfstavond toen Sophie besloot haar favoriete park te bezoeken. De lucht was koel en de bladeren hadden hun groene kleur al verruild voor verschillende tinten geel, oranje en rood. Het pad dat door het park slingert, was bedekt met een dikke laag gevallen bladeren, die zachtjes kraakten onder haar voeten. Ze hield van deze tijd van het jaar, het moment waarop de natuur zich voorbereidt op de winter, maar tegelijkertijd haar mooiste kleuren toont.

Sophie had altijd al een sterke band met de natuur gehad. Als kind bracht ze uren door in de bossen rondom haar huis, waar ze eekhoorns achtervolgde en zich verstopte tussen de bomen. Nu, op volwassen leeftijd, was ze vaak te druk met werk en andere verplichtingen, maar haar verlangen om in de natuur te zijn was nooit verdwenen. Ze merkte dat ze zich altijd beter voelde wanneer ze even weg was van de stadse drukte.

Vandaag had ze geen specifieke reden om naar het park te gaan, maar toch voelde het als de perfecte plek om haar gedachten te ordenen. Terwijl ze verder liep, passeerde ze de oude vijver in het midden van het park. Het water was kalm en weerspiegelde de kleuren van de bomen rondom. Sophie stopte en leunde over het hek van de vijver. Ze keek naar de eenden die langzaam over het water glijden, hun bewegingen zacht en rustig. "Het lijkt wel alsof de tijd hier stilstaat," dacht ze bij zichzelf. Alles om haar heen was zo vredig. De stad voelde ver weg, ondanks dat ze maar een paar minuten van het centrum verwijderd was.

Plotseling hoorde ze voetstappen achter zich. Toen ze zich omdraaide, zag ze een man in een lange jas, met een hoed op zijn hoofd. Hij liep langzaam, alsof hij ook de rust van het park wilde ervaren. Sophie glimlachte naar hem, maar hij glimlachte niet terug. In plaats daarvan keek hij haar kort aan en vervolgde zijn weg.

Sophie vond het altijd een beetje vreemd als ze mensen in het park tegenkwam die niet glimlachten. Ze vroeg zich af waarom sommigen altijd zo ernstig waren, zelfs in een omgeving die zoveel kalmte bood. Maar ze besloot er verder niet over na te denken. Haar wandeling was haar tijd voor zelfreflectie en ze wilde die niet verpesten door zich druk te maken om de gemoedstoestand van andere mensen.

Na een tijdje besloot ze een bankje te zoeken en daar even te zitten. De lucht werd langzaam donkerder, maar de lichten in het park gaven een zachte gloed. Terwijl Sophie naar de sterren keek, kwam er een gevoel van dankbaarheid over haar heen. Ze was dankbaar voor dit moment van stilte, voor het feit dat ze even kon ontsnappen aan de drukte van haar dagelijkse leven en gewoon kon zijn.

Toen ze opstond om naar huis te gaan, voelde ze zich verfrist, alsof de wandeling haar iets had gegeven dat ze niet precies kon benoemen, maar dat ze heel goed nodig had. De wereld om haar heen leek een beetje lichter, haar gedachten wat rustiger. Misschien was het de natuur, of misschien was het de herinnering aan de eenvoud van haar kindertijd die haar hart had aangeraakt. Wat het ook was, Sophie voelde zich klaar om haar leven weer met nieuwe energie en perspectief aan te pakken.